

* * *

Dospěl jsem až tam, že se mi podařilo dostat do roviny příjem a výdej. Energie i peněz. Tam je to bohužel nejtěžší, protože furt s nima vymejšlej nový a nový figle a snažej se lidem vnutit jejich nutnost, aby je mohli ovládat. A ty hloupí se nechají. On stačí jeden, kterej to utrhne, a už to jede, a když se to člověk pokusí narušit, stane se okamžitě špatným! Samozřejmě v očích těch, který to říděj.

Za ta léta se mi podařilo obklopit se lidma, kteří to mají podobně, a to je největší štěstí. Člověk je totiž to, co jsou lidi okolo něj!

Pochopil jsem, že to nejsou věci, co dělaj život šťastnej, ale že to jsou prožitky! Věci přinášejí většinou jen starosti. Prožitky spíš radosti. Musí se je ovšem člověk naučit poznat a umět si je užít, což není vůbec snadný a leckdy to pozná, až když už je to pryč. Musí se jít dál a ono zas něco přijde a třeba už člověk bude chytřejší a pak si to užije.

* * *

„Taky si važ krásnejch chvil, synu! Ty je potřeba si ukládat, abys je tam měl, když ti nebude dobře. Čím víc si jich tam uložíš, tím ti bude v životě líp. Je dobrý, když má člověk pocit, že ta chvíle přišla, a chce si jí uchovat a pak říct: ‚Ted!‘“

Ona se začne ukládat a budeš ji tam mít pro horší časy a už navždy. To ‚tam‘ je podvědomí, synu. A to je sakra důležitý a na něj buď vždycky moc, moc opatrněj!

A vůně, Gdovíne. Vůně jsou strašně důležitý v životě. Vnímej vůně. Ukládaj se se vzpomínkama. Každěj člověk voní jinak. Dobří lidi voněj dálkama!

A míra dálky je toulka! A to si jednou najdeš v jedný knize. Jmenuje se *Rozmarné léto* a napsal ji Vladislav Vančura.“

* * *

A já se snažil.

Miloval jsem hory a sněh. Snad asi proto, že mi všechno překrytý tou bílou připadalo najednou čistý a takový veselý, protože bylo hodně světla a taky se dal ten sněh lízat.

Ta dětská radost byla hlavně v tom, že jsem neměl žádný starosti. Na co jsem si jen pomyslel, jsem měl a vždycky to nejlepší, protože tatínek chtěl, abych byl nejlepší.

Takže zatímco si ostatní čvachtali nohy v příšernejch gumovejch lyžácích, který dělali asi ze starejch autobusů a příšerně v nich smrděly nohy, já brázdil svahy v luxusních několikavrstvých lyžácích, které nejen luxusně vypadaly, ale i přenádherně voněly tou pravou kůží. Ta vůně se mi tenkrát nesmazatelně vryla do paměti, a kdykoli jsem ucítil vůni kůže, vždycky jsem si vzpomněl na ty krásný chvíle s tatínkem na horách.

* * *

Tatínek byl velmi ambiciozní. Pracoval od rána do večera a vždycky matce říkal: „Ještě chvíli to vydrž a budem se mít krásně.“ Matka na to odpovídala svým univerzálním: „Kdoví jestli a bůh ví kdy?“

A najednou to přišlo. Tatínek byl jmenovanej zástupcem Československý energetiky do RVHP se sídlem v Moskvě. „Když to všechno dobře půjde, za pět let se stěhujem do Kanady a bude.“ Matka k tomu neměla co říct, protože v Moskvě už se zařizovala vila a já jsem měl svýho šoféra, kterej mě každěj den bude vozit do školy. K tomu už vážně nešlo nic dodat.

Doma bylo všechno sbaleno, všude se válely růžové kartičky s azbukou a tatínek řekl, že ještě než odjedeme, nechá si doma vynadat ten protivnej žlučník, protože čert těm ruskej doktorům věř. Odskočil si na banální operaci, a když ho otevřeli, zjistili, že má celý žaludek zasažený rakovinou.

Tatínek byl velkej bojovník, ale tohle dokázat nemohl. Rakovina postupovala velmi rychle a poslední, co si pamatuju, byly jeho nateklé ruce a to, jak prosil o smrt, protože to už nemohl bolestí vydržet.